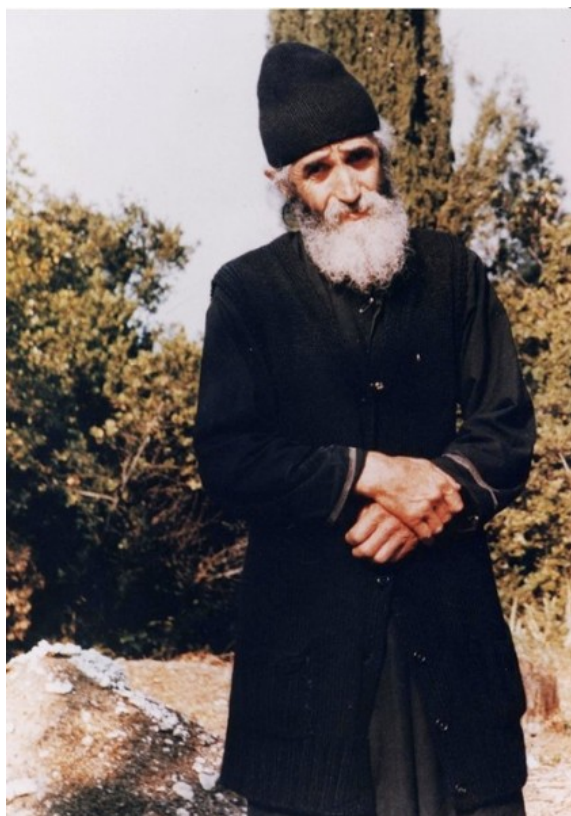

20 Ιουνίου 2021

Όσιος Παΐσιος, Εμπειρία ακτίστου φωτός και ηλιακό φως

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

- Γέροντα, το άκτιστο φως το βλέπει κανείς με τα αισθητά μάτια;

[...] - Όταν ήμουν στα Κατουνάκια, στο Κελλί του Υπατίου, ένα απόγευμα, αφού

έκανα τον Εσπερινό με κομποσχοίνι, ήπια ένα τσάι και συνέχισα.

Έκανα το Απόδειπνο και τους Χαιρετισμούς με κομποσχοίνι, και ύστερα έλεγα την ευχή. Όσο την έλεγα, τόσο έφευγε η κούραση και αισθανόμουν ξεκούραστος.

Ένιωθα μέσα μου μια χαρά, που δεν μου έκανε καρδιά να κοιμηθώ· έλεγα συνέχεια την ευχή.

Γύρω στις έντεκα την νύχτα γέμισε ξαφνικά το κελλί με ένα φως γλυκό, ουράνιο. Ήταν πολύ δυνατό, αλλά δεν σε θάμπωνε.

Κατάλαβα όμως ότι και τα μάτια μου «δυνάμωσαν», για να μπορώ να αντέξω αυτήν την λάμψη.

Όσο ήμουν σε αυτήν την κατάσταση, μέσα στο θείο εκείνο φως, ήμουν σ' έναν άλλον κόσμο, πνευματικό. Αισθανόμουν μια ανέκφραστη αγαλλίαση, και το σώμα μου ανάλαφρο· είχε χαθή το βάρος του σώματος.

Ένιωθα την Χάρη του Θεού, τον θείο φωτισμό. Θεία νοήματα περνούσαν γρήγορα από τον νου μου σαν ερωταποκρίσεις. Δεν είχα προβλήματα, ούτε θέματα να ρωτήσω, όμως ρωτούσα και είχα συγχρόνως και την απάντηση.

Ήταν ανθρώπινα λόγια οι απαντήσεις, είχαν όμως και θεολογία, αφού ήταν θείες απαντήσεις. Και ήταν τόσο πολλά όλα αυτά, ώστε, αν τα έγραφε κανείς, θα γραφόταν άλλος ένας Ευεργετινός.

Αυτό κράτησε όλη την νύχτα, μέχρι τις εννιά το πρωί. Όταν πια χάθηκε εκείνο το φως, όλα μου φαίνονταν σκοτεινά.

Βγήκα έξω και ήταν σαν νύχτα.

– Τι ώρα είναι; Δεν έφεξε ακόμη; ρώτησα έναν μοναχό που περνούσε από εκεί.

Εκείνος με κοίταξε και μου απάντησε με απορία:

– Τι είπες, πάτερ Παίσιε.

«Τι είπα;», αναρωτήθηκα και μπήκα μέσα. Κοιτάζω το ρολόι και τότε συνειδητοποίησα τι είχε συμβή.

Η ώρα ήταν εννιά το πρωί, ο ήλιος ήταν ψηλά, κι εμένα η ημέρα μου φαινόταν σαν νύχτα!

Ο ήλιος δηλαδή μου φαινόταν ότι ίσα-ίσα φώτιζε· σαν να είχε γίνει έκλειψη ηλίου. Ήμουν σαν έναν που πετιέται απότομα από το δυνατό φως στο σκοτάδι· τόσο μεγάλη ήταν η διαφορά!

Μετά από εκείνη την θεϊκή κατάσταση βρέθηκα στην άλλη, την φυσική, την ανθρώπινη, και ξεκίνησα να κάνω όπως κάθε μέρα το πρόγραμμά μου.

Έκανα λίγο εργόχειρο, έκανα την Ακολουθία των Ωρών με κομποσχοίνι, μετά την Ενάτη Ώρα έβρεξα λίγο παξιμάδι για να φάω, αλλά ένιωθα σαν ζώο που πότε ξύνεται, πότε βόσκει, πότε χαζεύει, και έλεγα μέσα μου: «Για δες με τι ασχολούμαι! Τόσα χρόνια έτσι τα πέρασα;».

Μέχρι το απόγευμα είχα τέτοια αγαλλίαση, που δεν ένιωθα την ανάγκη να ξεκουραστώ.

Τόσο δυνατή ήταν η κατάσταση αυτή. Όλη εκείνη την ημέρα έβλεπα θαμπά· ίσα-ίσα που μπορούσα να κάνω την δουλειά μου. Και ήταν καλοκαίρι· ο ήλιος έλαμπε.

Την άλλη μέρα άρχισα να βλέπω τα πράγματα φυσιολογικά. Έκανα το ίδιο τυπικό, αλλά δεν ένιωθα πια έτσι, σαν ζώο.

Από το βιβλίο του Οσίου Παϊσίου Αγιορείτου, Λόγοι στ', «Περί Προσευχής» έκδοσης Ιερού Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος» Βασιλικά Θεσσαλονίκης».